

Tom
Hillenbrand

UKRADNUTÁ ÚRODA

kulinárska krimi

m a
m a
š

Preklad Alexandra Petrášová

m a m
m a š

Ukradnutá úroda

Kulinárska krimi

Tretí prípad Xaviera Kieffera

Tom Hillenbrand

Z nemčiny preložila

Alexandra Petrášová

1

Cítil, ako mu horia paže, ako mu ot'žievajú nohy. „Nezvládneš to na druhú stranu,“ hovoril Pietovi Malherbovi hlas kdesi vzadu v hlave. Ignoroval šepot a prinútil sa zachovávať rytmus. Pažu dopredu, potiahnúť ju popri tele, nádych vľavo. Ďalšie tri zábery, nádych vpravo. Malherbe cez plavecké okuliare videl, ako sa pod ním mihá dno, videl pohyb čiernych rukavíc s plávacími blanami. Svaly ho boleli čoraz väčšími. Keď vystrčil hlavu z vody na nádych, videl, že ešte nemá za sebou ani polovicu dráhy. So zat'atými zubami plával ďalej. Tušil, že už zaostáva za svojím optimálnym časom, ktorý si vyrátal pomocou merača tepovej frekvencie. Podľa svojho výkonnostného profilu by mal zaplávať päťdesiat metrov za štyridsaťpäť sekúnd. Takže stometrový úsek za minútu a tridsať sekúnd, potom dvadsať sekúnd prestávka. Malherbe zalapal po dychu. Aj tri kopy nohami za záber boli mimo rytmu. A ešte stále mu chýbalo desať metrov po okraj bazéna.

Na konci dráhy vyšiel Malherbe zadychčaný z vody a pozrel sa na plavecké hodinky na zápästí. Dve minúty a päť sekúnd – o pätnásť sekúnd viac ako povolený čas. Tých pätnásť sekúnd bude musieť odpočítať od prestávky, na ktorú mal nárok. Tak vyzeral tréningový plán, ktorý si sám zostavil: oddychovať môže, len ak podá výkon. Na slabosť nie je priestor, slabosť treba potrestať, okamžite. Krátku

prestávku práve premrhal, takže okamžite sa musí pustiť do ďalšieho kola.

Už-už sa chcel odraziť, keď kútikom oka zbadal dramaticky blikajúce červené svetielko. Siahol po priehľadnom vrecku na okraji bazéna, zopnutom umelohmotnou sponou, v ktorom mal mobil. Vlastnil niekoľko telefónov, ale iba tento nosil so sebou vždy a v noci ho nikdy nevypínal. Telefónne číslo malo ani nie desať ľudí. A všetci vedeli, že Pietovi Malherbovi sa nevolá kvôli hlúpostiam.

Usiloval sa ho zastihnúť Scholz. Nemeц bol už tri roky šéfom bezpečnosti v jeho firme. Malherbe zanaďoval a vytočil jeho číslo. Scholz zdvihol po prvom zvonení so slovami: „Dobrý večer. Máme posun vo veci Kats.“

Malherbe sa oprel o okraj bazéna, aby sa mu lepšie telefonovalo. Začalo znova pršať, kvapky padali do bazéna a teraz už aj jemu na plecía.

„Viem konečne, kde je?“

„Viem, kde bol,“ odpovedal Scholz. „Nesledujeme ho priamo, iba jeho digitálnu stopu, preto je ťažké povedať, kde sa nachádza. Máme časový posun asi tri-štyri hodiny. Je to problém asymetrickej informácie.“

Malherbe poznal Scholzovo mudrovanie a väčšinou ho toleroval. Ale po kolosálnych chybách, ktorých sa šéf bezpečnosti dopustil v posledných týždňoch, naň absolútne nemal náladu, obzvlášť, keď už bola skoro polnoc a mal za sebou ťažký deň. „Tieto kecy si nechajte pre seba, Scholz. Ja chcem iba vedieť, kde je!“

„Samozrejme, pán Malherbe. Myslím si, že mám riešenie.“

„Aké?“

„Navrhoval by som, aby sme o tom hovorili medzi štyrmi očami, nie cez sieť Swisscomu. Mám prísť k vám?“

Scholz mal, samozrejme, pravdu. Bezpečnosť bola prvoradá a táto vec si žiada úplnú diskretnosť. „Dobre. Príďte čo najskôr.“ Zložil.

Malherbe položil mobil v plastovom vrecku na okraj bazéna,

vyšvihol sa na breh a vyliezol von. Narýchlo si prehodil cez plecía uterák a ponáhlal sa tmou po bridlicovom chodníku z nočného alpského chladu k záhradnému domčeku patriacemu k jeho vile. Tam sa obliekol a vyšiel hore schodmi do hlavnej budovy. Dom sa nachádzal v Mattbergu, malej dedine povyššie jazera Vierwaldstättersee. Sadol si za pracovný stôl a zapol štyri monitory, usporiadané ako motýlie krídla.

Scholzovi to sem zo sídla firmy potrvá asi dvadsať minút. Centrála bola vo Weggise na druhom brehu jazera. Koncern tam kúpil dve veľké vily a starý kúpeľný hotel. Spolu s okolostojacimi budovami ho prerobili na areál pre asi stopäťdesiat zamestnancov. Nikde nebola žiadna tabuľa s názvom firmy, ale ľudia vo Weggise vedeli, že v ich obci sídli jeden z najväčších koncernov Európy. Napriek neuveriteľne nízkej dani z podnikania tiekli z firmy do mestskej pokladnice obrovské sumy peňazí. A k tomu ešte prichádzala daň z Malherbovho majetku. Už iba z tohto príspevku by mohol Weggis zrekonštruovať promenádu popri jazere – a to každý rok.

Šéf predstavenstva hľadel na štyri obrazovky. Finančný správca obce bude mať tento rok opäť dôvod na radosť, rovnako ako akcionári. Na obrazovke vpravo hore videl Malherbe saldo všetkých obchodov na burze, ktoré jeho ľudia dnes uskutočnili po svete. Na konci dňa chcel vždy do haliera presne vedieť, koľko zarobili. V aktuálnom štvrtroku vykazovali zisk 6,4 miliardy švajčiarskych frankov. Malherbe skontroloval správy, ako aj najdôležitejšie indexy tých elektronických burzových platforiem v Londýne a Chicagu, ktoré teraz ešte obchodovali. Chcel sa práve pustiť do mailov, keď vrátnik ohlásil Scholza.

Malherbe vstal, prešiel od písacieho stola k sedacej súprave na druhom konci podkrovnej kancelárie a tam si sadol do jedného z kresiel. O chvíľu vošiel Scholz. Ako vždy mal oblečenú bielu košeľu s kravatou a k tomu koženú bundu s vyhrnutými rukávami. Scholz mal blond vlasy ostrihané úplne nakrátko a hranatú tvár mu pokrývalo

pät'dňové ryšavé strnisko. Na manažéra švajčiarskeho finančného koncernu to bol nezvyčajný outfit. Jeden z členov správnej rady, s ktorým Scholz nevychádzal najlepšie, raz nahnevane poznamenal, že tento štýl zrejme bezpečnostný poradca odkukal od svojho bývalého zamestnávateľa.

Znelo to ako škaredé ohováranie, ale Malherbe musel na svoje prekvapenie uznať, že člen správnej rady má pravdu. Existovala totiž fotka, na ktorej stál Scholz vedľa Udaja Husajna, syna bývalého irackého diktátora: obidvaja mali koženú bundu a kravatu, obidvaja s vyhrnutými rukávmi a strniskom, rozosmiati a v priateľskom objatí. Udaj bol jednou z najodpornejších postáv irackého režimu, psychopatický sadista, pre ktorého Nemeč pracoval ako osobný bezpečnostný poradca. Vďaka rozsiahlej bezpečnostnej previerke, ktorú Malherbe zadal predtým, než Scholza zamestnal, vedel, že Drážďanec po náhlom ukončení svojej kariéry v Národnej ľudovej armáde NDR pracoval pre mnohých, ktorých sa nedalo označiť práve za ľudomilov. Scholz radil sýrskemu prezidentovi Assadovi pri reforme tajnej polície a vraj pôsobil aj v Severnej Kórei. Bola to síce len klebeta, ale podložená mnohými indíciami. Šepkalo sa, že Scholz sa angažoval v špeciálnych projektoch pre Kim Čong-ila. Všetky stopy svojho pôsobenia zmazal, čo bolo v Malherbových očiach ďalším dôkazom výnimočnej odbornosti šéfa bezpečnosti. Niektorí v koncerne považovali Scholzove kontakty s rôznymi diktátormi za prejav morálnej prehnutosti. Naopak, Malherbe ich vnímal ako potvrdenie toho, že Klaus Scholz, podplukovník vo výslužbe, bol špičkou vo svojom odbore. Šéfovia vlád totalitných režimov mali peňazí na rozdávanie a mohli si ako bezpečnostných poradcov dovoliť tých najlepších z najlepších – a všetci sa rozhodli pre Scholza. Keď sa Malherbe dopyčul, že je k dispozícii, neváhal ani sekundu.

Scholz kývol hlavou a bez slova si sadol do koženého kresla oproti Malherbovi.

„Kávu?“

„Áno, prosím.“

Malherbe dal pokyn sluhovi nenápadne stojacemu v rohu miestnosti. „Dajte mi *update*. Čo sa stalo?“

Scholz sa oprel dozadu a pravou rukou si prešiel po strnisku. „Zrekonštruovali sme priebeh udalostí. Kats odišiel pred štyrmi dňami. Naposledy sa nalogoval poobede a v systéme bol dve hodiny. Príliš málo času na uskutočnenie transferu, predovšetkým, ak človek nechce zanechať stopy.“

„Čo tým chcete naznačiť?“

Scholz sa naklonil a pozrel sa na Malherba. „Znamená to, že to dlhodobo a dôsledne plánoval. Myslím si, že z ďalšieho vyšetrovania vyplynie, že si ich kompletne skopíroval už pred týždňom alebo dvoma. Ak to naozaj pripravoval niekoľko mesiacov, natíska sa otázka, či ukradol iba dáta alebo aj niečo pomenil v našom systéme.“

„A vedel by to tak jednoducho urobiť?“

„Nie. Mal síce isté právomoci, ale väčšie zmeny v počítačovom systéme by si bol musel dať schváliť predstavenstvom.“

Sluha priniesol dve šálky *schümlí*.^{*} Malherbe si odchlípol a zovrel teplú šálku v dlaniach. Mrazilo ho. Nebol si istý, či je to tým, že po plávaní vynechal obligátnu saunu, alebo tým, čo mu práve porozprával Scholz.

„Bez súhlasu predstavenstva by mu náš šéf IT nikdy nevydal potrebné prístupové kódy,“ pokračoval Scholz. Tváril sa nešťastne. „Ale...“

„Ale čo? Nie sú vaše bezpečnostné postupy nepriestrelné?“

„Za normálnych okolností by som prisahal, že systém nikto neprelomí. Ale v tomto prípade sa veci majú inak.“

„Čo to znamená? Tie kódy sú to najcennejšie, čo firma vlastní. A vy si nie ste istý, či s nimi ten bastard nemanipuloval?“

Scholz zalomil rukami a pozeral do zeme. „Podľa osobného spisu

* Švajčiarsky typ espresso.

má Kats IQ stošesťdesiatdeväť. Je inteligentnejší ako Einstein. Jeho chápanie matematiky a informačných technológií je obsiahlejšie, než si obyčajný smrteľník vie čo i len predstaviť. A preto nie je možné vylúčiť, že napriek našim mimoriadne obsiahlym bezpečnostným opatreniam, sa mu to podarilo.“

Malherbe sa postavil. „Čo navrhujete?“

„Naši experti začali kontrolovať počítačový systém, každý riadok programového kódu. Bude to trvať niekoľko týždňov. Okrem toho vytvoríme kompletnú kópiu na základe zálohy spred ôsmich týždňov. Budeme sa môcť na ňu prepnúť, v prípade, že Kats nejakým spôsobom zmanipuloval systém.“

Predseda predstavenstva sa postavil a prešiel pár krokov po miestnosti sem a tam. „Myslíte v prípade, že zanechal mazací program alebo niečo také? Nie je takýto paralelný systém veľmi drahý?“

„Áno, ale aj tak je to skromná suma v porovnaní s tým, koľko by podľa našich ľudí stál úplný výpadok systému.“ Scholzova už aj tak bleďá nemecká tvár stratila všetku farbu. „Stodvanásť miliárd dolárov.“

Vnútorňý hlas radil Malherbovi, aby Scholza okamžite zbavil všetkých jeho úloh. Pre jeho zlyhanie sa dostali na okraj priepasti. Tento hlas však ignoroval. Keby vyhodil Scholza, je veľmi pravdepodobné, že o pár hodín by prišiel o miesto on. Musia situáciu dostať pod kontrolu, kým sa z potenciálnej škody nestane skutočná. Jediným riešením bolo zabrániť Katsovi, aby dáta odovzdal ďalej. A nato potreboval Scholza.

„Je to všetko, Scholz? Vyzeráte, že ste ešte neskončili.“

„Mám ešte dobrú a zlú správu, pán Malherbe.“

Premeral si bezpečnostného poradcu. Nemec vedel, že pri tomto rozhovore ide o jeho kráľovsky platený džob, a preto si ešte nechal eso v rukáve. To sú fakt hlúpe hry. Malherbe cítil, že mu dochádza trpezlivosť. „Hovorte,“ vyštekol.

„Keď Kats nastúpil... poznáte kauzu Silverstein Green?“

„O ničom neviem,“ zasyčal Malherbe. Ale bolo mu jasné, na čo

Scholz naráža. Predtým, než Aron Kats nastúpil ako hlavný softvérový architekt, niekoľko rokov pre firmu Silverstein Green spravoval obchodnú stratégiu jedného z ich hedžových fondov. Táto newyorská investičná banka sa venovala podobným obchodom ako Malherbova firma a Kats odtiaľ priniesol isté hodnotné interné informácie. Silverstein to vedel a Malherbe to vedel tiež, ale, našťastie, sa to nedalo dokázať. A preto bolo najlepšie sa o tom nerozprávať.

„Samozrejme,“ začal Scholz opatrne nanovo. „Sformuloval by som to takto. Katsa kedysi zažalovali. Spoločnosť Silverstein Green ho obvinila pred Manhattanským nižším okresným súdom, že skopíroval dáta a preniesol ich na server mimo dosahu banky. Žaloba stroskotala. V súvislosti so Silversteinovým obvinením sme vtedy miestoprišažne vyhlásili, že nám o tom nie je nič známe. A naše predstavenstvo dalo pánu Katsovi jednoznačnú inštrukciu, že vo svojej novej funkcii nesmie použiť žiadne informácie neoprávnene nadobudnuté u predchádzajúcich zamestnávateľov.“

Malherbe tušil, kam Scholz smeruje. „Pokračujte.“

„Čo by sa však stalo, keby sa bol Kats vzoprel tomuto nespochybniteľnému pokynu? Čo by sa dialo, keby z osobnej túžby po zisku zapracoval ukradnuté kódy do nášho systému? Samozrejme, bez nášho vedomia.“ Scholz sa pozrel do šálky s kávou, ktorej sa doteraz nedotkol. „Ak by to tak bolo, musíme vychádzať z predpokladu, že sa niekde vonku pohybuje s dátami, na základe ktorých by expert bez pochýb a presvedčivo vedel dokázať, že máme na našich serveroch – zdôrazňujem, bez toho, aby sme o tom vedeli – ukradnuté kódy z firiem Silverstein a Enlightenment.“

„Ako to, že aj Enlightenment?“ Kats kedysi pracoval aj pre Enlightenment, ďalší americký hedžový fond. O tom, že aj odtiaľ Kats ukradol interné materiály, Malherbe naozaj nič nevedel. Spýtavo sa pozrel na Scholza.

Ten iba prikývol.

„Musíte ho nájsť. Rýchlo. Kde je teraz?“

„Myslíme si, že ešte stále v Luxemburgu.“

„Pre firmu by bolo lepšie, keby ste pre zmenu niečo vedeli. Predovšetkým by to bolo lepšie pre vás.“

„Už tam máme dva tímy. Sledujeme ho, boli sme úplne blízko, ale unikol nám. Nemajte starosť, viete predsa, ako funguje. Má svoju rutinu a teraz musí zrazu improvizovať bez toho, aby mal jasný postup. Urobí chybu, prepadne panike a potom ho chytíme. A okrem toho, to je tá dobrá správa, našli sme kontaktnú osobu. Zjavne má komplica.“

„Aká kontaktná osoba?“

Scholz sa postavil a vybral z vrečka bundy fotku, ktorú položil pred Malherba na sklenený stôl. Ten sa predklonil a obzrel si ju. Na fotografii bola mimoriadne pekná mladá žena. Mala okolo tridsaťpäť rokov, symetrickú opálenú tvár a na sebe tmavomodré tričko s komiksovou postavičkou. Na dlhých gaštanových vlasoch mala nasadenú bejzbalovú čiapku. V pozadí bolo niečo ako festivalový stan. Na jednej zo stien visela jemu neznáma vlajka: modro-biela pruhovaná, v strede s medveďom alebo levom. „Kto to, dočerta, je?“

„To ešte nevieme – je to príznak. Prehľadali sme všetky databázy a nenašli sme žiadne jej fotky. Podľa mňa je to ďalšia indícia, že máme dočinenia s profesionálmi. Niečo jej odovzdal.“

„Dáta?“

„To je nepravdepodobné. Moji muži povedali, že to bolo niečo malé. Na dáta by potreboval kufor, možno aj dva.“

„Dajte to do poriadku, Scholz. Okamžite.“

Bezpečnostný expert prikývol, postavil sa a odišiel. Malherbe si odpil zo *schümlí* a pozrel si ešte raz fotku mladej ženy. Mala zelené oči. Bola naozaj mimoriadne pekná. Aj keď zrejme už nie dlho.

2

Zadychčaný Xavier Kieffer vyhodil poslednú debnu na bežiaci pás. Oprel sa rukami o stehná, ťažko dýchal a pozeral sa, ako sa debna posúva šikmo dole, až mizne v šere pivnice. Kuchár sa narovnal a vyklepal z krabičky ducalku. Od veľkoobchodníka kúpil dvadsaťpäť debničiek, ale mal pocit, že na bežiaci pás ich naskladal sto. Zapálil si cigaretu a pravou rukou si odhrnul spotené vlasy z tváre. Muselo to byť počasím. Slnko už bolo vysoko nad luxemburským horným mestom, na dnešné poludnie pohrozil moderátor rádia RTL tridsiatimi dvoma stupňami. Ale mohlo to byť aj dvoma fľašami rizlingu, ktoré včera vyprázdnil so svojím fínskym kamarátom Pekom Vatanenom. Alebo to bolo jednoducho tým, že bol na takú drinu pomaly, ale isto pristarý. Kieffer sa pozrel z parkoviska pred *Deux Églises** smerom na horné mesto. Musel si oči zatieniť dlaňou, také žiarivé bolo svetlo zo sálajúcej gule nad kostolom Notre-Dame. Cítil, ako sa mu bolesť hlavy ťahá od čela až k spánkom. Bolo to nepochybne tým prekliatym počasím.

Keď dofajčil, zbehol dole schodmi do pivnice. *Deux Églises*, reštaurácia, v ktorej bol kuchárom a majiteľom, ležala na úpätí kopca Kirchberg a nachádzala sa v starej budove vojenskej posádky. Či

* Dva kostoly (franc.).

spodné poschodie do skaly vyhlbili výbušninou francúzski, nemeckí alebo rakúski okupanti sa dnes už nedalo presne určiť. Pivnica sa tiahla hlboko v skale, mala omnoho väčšiu rozlohu ako malá budova. Keď Kieffer vošiel dnu, po čele sa mu rozlial príjemný chlad. Prešiel okolo regálov so schengenským rizlingom a alsaským tramínom červeným, odbočil doľava a vošiel do miestnosti, kde sa končil bežiaci pás, z ktorého sa dal tovar vyložiť do pivnice. Jeden z jeho ľudí už debničky usporiadal na seba – zaberali skoro celú plochu dlážky. Xavier Kieffer ich prepočítal. Bolo ich dvadsaťpäť po dvadsať kíl, presne ako si objednal.

Za normálnych okolností by trvalo mesiac, kým by spotrebovali takéto množstvo *gromperen*. Ale ak všetko dobre pôjde, uvaria týchto päťsto kilogramov za týždeň. Zajtra sa totiž začína *Schueberfouer*, luxemburská verzia pivného festivalu Oktoberfest. Na námestí Place du Glacis sa budú predávať karamelizované jablká a cukrová vata a okrem toho tam budú kolotoče a strelnice. Ale predovšetkým vnímali Kiefferovi krajanovia jarmok ako vítanú príležitosť dosýta sa najesť luxemburských špecialít. *Festdeeg si Friessdeeg**, ako sa hovorilo vo veľkovoJVodstve, a tak sa všetci na jarmoku napchávali *Gebakene Fësch*, *Fierkel um Spiess* a zemiakovými plackami, z ktorých kvapkal olej.

Kieffer miloval *Gromperekichelcher*. Už veľa rokov sa usiloval získať stánok na *Schueberfoueri* – nebolo to jednoduché, keďže námestie Glacis bolo omnoho menšie ako mníchovská lúka Theresienwiese, takže luxemburský jarmok praskal vo švíkoch. Avšak tento rok sa mu podarilo ukoristiť jednu z veľmi žiadaných licencií. Niekoľko týždňov bude nepretržite vyprážať ryby a zemiakové placky. Kieffer rozmýšľal, koľko oleja asi bude na túto akciu potrebovať. Radšej objedná pár sto litrov navyše, pre istotu.

Osviežený pobytom v pivnici vyšiel hore schodmi do prázdneho

* Deň slávnosti je deň pažravosti (lux.).

výčapu *Deux Églises*. Išiel do zadnej miestnosti, kde mal kanceláriu, a vzal do ruky faktúru od veľkoobchodníka z Trieru, od ktorého kúpil *gromperen*. Keď mu zrak padol na finálnu sumu, zarazil sa. Kuchár siahol po telefóne a zavolať do veľkoobchodu.

„Zelenina Meinhardt, dobrý deň.“

„Dobré ráno, Wolfgang.“

„Ahoj, Xavier. Čo sa deje?“

„Volám kvôli zemiakom. Na účte mi niečo nesedí.“

„Prečo?“

„Objednal som si *Rose de France*, biologicky pestované v Auvergne.“ Kieffer si vytípoval špeciálnu odrodu veľmi hutných zemiakov. Už roky experimentoval s rôznymi druhmi a v meste bol svojimi zemiakovými plackami, na ktoré sa najviac hodila odroda *Rose*, preslávený.

„A? Poslali sme ti nesprávne?“ opýtal sa dodávateľ.

„Nie, to nie. Ale na faktúre je napísané, že jedna debna stojí 19,44 €, a to nemôže byť správne.“

„Momentík.“

Kieffer počul ťukanie na klávesnici. Zapálil si cigaretu a čakal. Asi po pol minúte sa znovu ozval dodávateľ. „Problém je v tom, že táto odroda je exotická. Ponuka je veľmi obmedzená.“

„To viem, Wolfgang. Ale v júni stála debna polovicu. Odvtedy sa zdvojnásobili ceny?“

„Žiaľ, áno, niekto musel kúpiť veľmi veľa *Rose de France*. Preto cena raketovo vyletela. Keď mi neveríš, tak si pozri údaje na Matife.“ Matif je parížska komoditná burza, na ktorej sa stanovujú ceny pšenice, bravčového mäsa alebo sójových bôbov – a aj zemiakov. Všetky veľkoobchody sa orientovali podľa kurzu, ktorý sa každý deň na burze stanovil.

„O tvojich slovách nepochybujem, Wolfgang. Ale dvojnásobná cena...“

„... asi som ti mal po prijatí objednávky zavolať, Xavier. Je mi to ľúto. Ale keď potrebuješ také veľké množstvá, asi by si si mal kúpiť *future*.“

„Čo by som si mal kúpiť?“

„Kúpnu opciu, ktorá ti garantuje, že ti tovar dodajú za vopred dohodnutú cenu. Dá sa to urobiť na internete.“

Kieffer si nahnevane odfrkol. „Dokelu, Wolfgang. Chcel som len kúpiť zemiaky. Som kuchár, nie obchodník na burze.“

„Je mi to ľúto, ale ceny potravín sú v poslednej dobe znova veľmi nestabilné. Netuším, prečo to tak je, ja som si túto blbosť nevymyslel. Ale počuj, dám ti dvadsaťpercentnú zľavu na faktúru, lebo si taký dobrý zákazník. Alebo ak chceš, zoberiem ich späť. Ale nabadúce mi musíš povedať, ak tvoj *order* má limit.“

Order? Limit? Nič z toho sa Kiefferovi nezdalo v poriadku. Keby sa chcel zaoberať takýmito hlúposťami, bol by namiesto vyprážania *Gromperkibelcher* prijal prácu v jednej z investičných bánk na luxemburskom Kirchbergu. Ale nič mu to nepomohlo – bez zemiakov nebude jarmok. Kuchár sa veľkoobchodníkovi podľakoval za ústretovosť a zložil. Budú to najmenej ziskové harule v dejinách *Schueberfourer*, ale v každom prípade najlepšie.

Kieffer vyšiel z kancelárie a vybral sa na horné poschodie. Reštaurácia *Deux Églises* alebo *Zwou Kierchen*, ako ju volali miestni, nebola veľmi veľká, na prízemie sa zmestil iba výčap. Kuchyňa sa nachádzala na prvom poschodí. On aj ostatní kuchári museli preto denne veľakrát prejsť hore-dole po štyridsiatich troch kamenných schodoch točitého schodiska. Kiefferovi to nevadilo, pohyb je preda zdravý a tento kuchynský „step aerobik“ bol, odhliadnuc od nosenia debničiek zemiakov a jahňacích stehien, jediným športom, ktorému sa venoval.

Hore dal inštrukcie prípravnému kuchárovi, aby na nasledujúci deň ošúpal časť zemiakov a pripravil cestíčko na pečenú rybu. Kuchyňa v jeho stánku mala tri, maximálne štyri metre štvorcové, a preto bol rád, že väčšinu ingrediencií mu dovezú hotových. Potom znova zišiel na parkovisko a sadol si do dodávky. V príručnom priechniku medzi bločkami a pokrčenými pokutami za parkovanie začal hľadať kazetu kapely B52s. Keď ju našiel, zapol hudbu a vyrázil.

Kiefferova reštaurácia sa nachádzala v Clausene, v časti Luxemburgu nazývanom dolné mesto. Na západe a juhu bolo *ville basse** v údolí rieky Alzetty obklopené bralom Bockfelsen, zatiaľ čo horné mesto trónilo asi päťdesiat metrov nad tým. Na severovýchodnej strane Clausenu sa týčila planina Kirchberg, kam teraz Kieffer smeroval. Jeho reštaurácia ležala na úbočí, takže musel najskôr pomaličky vyjsť autom hore po ulici Rue Jules Wilhelm, až ku klenbe stredovekej brány, za ňou ostrými zákrutami pred vstup do starého mesta. Potom nasledovala serpentína Milliounewee, ktorá sa plazila hore kopcom. Povyše cesty už Kieffer videl výškové budovy na planine. Budovy každý rok pribúdali, jedného dňa nimi bude Kirchberg pokrytý úplne. Keď bol mladý, boli tam lúky plné kráv. A potom prišli bagre. Najskôr sa na kopci usídlila Európska únia. Potom Luxembursko objavila finančná brandža, a vtedy polia a lúky museli ustúpiť skleneným krabiciam. Medzitým už bolo na Kirchbergu viac investičných bankárov a daňových poradcov ako európskych úradníkov, o kravách ani nehovoriac.

Ulica Milliounewee sa končila pred Luxemburskou filharmóniou. Odtiaľ smeroval Kiefferov peugeot na ulicu Avenue John F. Kennedy. Už z diaľky videl kolotoče a ruské kolo na *Schueberföneri*. Minul dve zlaté veže Európskeho súdneho dvora, prešiel cez most, ktorý sa týčil nad Alzetskou roklinou a spájal planinu Kirchberg s mestom. Keď prišiel na námestie Glacis, ukázal strážnikovi preukaz vystavovateľa a prešiel pomaly hlavnou cestou popri autodróme a strelnici. Všade boli remeselníci, ktorí dokončovali stánky, vysokozdvížné vozíky jazdili medzi retiazkovými kolotočmi a strašidelnou dráhou. Jarmok sa otvára ani nie za dvadsaťštyri hodín, a ako vždy pri tomto type podujatí, zdalo sa úplne nepredstaviteľné, že by to vystavovatelia stihli. Žiaden zo stánkov, ktoré Kieffer míňal, nebol pripravený na zákazníkov.

Jeho stánok už vyzeral ako-tak k svetu. Na rozdiel od mnohých iných na severnej strane areálu, už mal steny, strechu, ako aj stan s pivnými lavi-

* Dolné mesto (franc.).

cami. Zvonku sa trepotala girlanda s národnými červeno-bielo-modrými vlajočkami. Vnútri za pultom visel štátny znak – korunovaný červený lev na modro-bielo-pruhovanom podklade. Kieffer si obzeral svoj stánok a bol rád, že neustúpil pri voľbe názvu. Keďže podávali takpovediac luxemburský *fastfood*, prihovárala sa jeho zastupujúca šéfkuchárka, *sous-chefin* Claudine za to, aby stánok nazvali McMousel. Táto slovná hračka nebola podľa jeho vkusu. Na jeho námietku, že s týmto americkým výrobcom hamburgerov nechce mať nič spoločné, reagovala Claudine urazene: vraj má toľko humoru ako Prusi na druhej strane hranice. Ale Kieffer bol neoblomný. Stánok sa teda volal *De Roude Léiw*, červený lev, a bolo to tak správne.

„*Moiien, Claudine. Alles an der Rei?*“⁶⁶

Sous-chefin kľáčala na zemi a pokúšala sa zapojiť sporák.

„*Moiien*. Všetko v poriadku, okrem toho, že nemáme elektrinu, vedenie jarmoku má výhrady voči nášmu stánku a jedálne lístky už mali byť dávno vytlačené.“

Kuchár vybral z vrecka menčestrákov zápisník a poznačil si všetky otvorené body. „Idem pohľadať elektrikára a porozprávam sa s bláznami z jarmoku. Lístky prídu dnes na poludnie. Ako sme na tom s rezerváciami?“

Claudine sa prestala zaoberať rozdvojkou a vstala. „Skoro celý týždeň máme plno a aj potom to vyzerá celkom dobre. Zarobíme majland.“

Kieffer sa rozhodol, že jej o zemiakoch radšej nič nepovie, a iba prikývol. Na druhý týždeň zoženie lacnejšie *gromperen*. Napriek tomuto prešľapu zdieľal Claudinin odhad, že jarmok pre nich bude dobrý obchod. *Deux Églises* bola u miestnych obľúbená, lebo to bol jeden z mála podnikov, ktorý podával skutočné luxemburské jedlá: *Judd mat Gaardebounen* – nakladané bravčové mäso s bôbom, alebo *Wäinzoossis mat Moschterzooss* – pečené klobásy v horčicovej omáčke. O *Roude Léiw* porozprával všetkým stálym zákazníkom, a keďže sa v malom meste

* Dobré ráno, Claudine. Všetko v poriadku? (lux.)

všetko rýchlo rozkríkne, vedel už každý milovník fritovaných špecialít, že tu budú. Kieffer vylovil z koženej bundy ducalku. Možno bude musieť predsa len objednať ešte jednu várku drahých *Rose de France*. Chutia jednoducho najlepšie a on musí obhájiť povest' kráľa zemiakových placiek.

„Apropo, rezervácie, potrebujem na zajtra večer o siedmej ešte jeden stôl.“

„Pre seba?“

„Áno. Zastaví sa Pekka. A Valérie. Prečo sa smeješ?“

Claudine zvesila zo steny zoznam a zapísala rezerváciu. „Lebo je to smiešne. 19:00, Valérie G-A-B-I-N-O-V-Á. Dám personálu vedieť, aby jej zemiakovú placku natreli kaviárom.“

„Ale ona taká vôbec nie je,“ zamrmlal Kieffer. „Má rada poctivé jedlo.“ Ale aj tak musel priznať, že vidieť Valérie v stánku s rýchlym občerstvením muselo byť pre ľudí zvonku zvláštne. Z pochopiteľných dôvodov chcel Kieffer Valérie ukázať svoj stánok na jarmoku. Francúzka totiž nebola iba jeho priateľkou, ale aj šéfkou legendárneho parížskeho gastronomického sprievodcu Guide Gabin. Každý týždeň jedávala vo hviezdíčkových reštauráciách po celom svete a predstava, že niekto s priezviskom Gabin bude jesť zemiakovú placku z papierového taniera v jarmočnom stánku, bola určite nezvyčajná.

Kieffer sa tešil na stretnutie s ňou, lebo už sa nevideli viac ako štyri týždne. Valérie bola na kulinárskom turné po Ázii a potom v Rusku. Obával sa, že ich stretnutie v Luxembursku zruší, ale zatiaľ to vyzeralo, že príde. Už za tri hodiny by malo pristáť lietadlo z Moskvy na letisku Findel.

Kieffer sa usmial. „Myslím si, že naše zemiakové placky by si hviezdíčku jednoznačne zaslúžili.“